

ELAINE
GOLDSMITH-THOMAS

Climbing in Heels

Vertaling Karin de Haas

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 by Elaine Goldsmith-Thomas
Oorspronkelijke titel: *Climbing in Heels*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland
Vertaling: Karin de Haas
Omslagontwerp: Villa Grafica
Omslagbeeld: © Adobestock; © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V.
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1798 3
ISBN 978 94 027 7504 4 (e-book)
NUR 302
Eerste druk juli 2025

Originele uitgave verschenen bij St. Martin's Press, een imprint van St. Martin's Publishing Group.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

In de tweede helft van de twintigste eeuw werd Zuid-Californië gedomineerd door twee industrieën: ruimtevaart en entertainment.

Dit is geen verhaal over ruimtevaart.

In 1980 stapten ongeveer tweehonderddertig miljoen mensen elke dag in hun auto om voor drie dollar vijftig in een bomvolle donkere bioscoop te gaan zitten en met een groep onbekenden de opwindende van een film te beleven. De films – romcoms, politiefilms, musicals en thrillers – werden gedreven door verhalen en bevolkt met sterren.

Om de sterren in te huren moest je bij hun agenten zijn.

En om een agent te worden moest je een plekje zien te bevechten in de club. Over dat laatste gaat dit verhaal.

Ze is dood

1995

‘Ze is dood,’ zei de vrouwenstem aan de andere kant van de lijn. ‘Beanie is dood.’

Toen Beanie Rosen op haar vierendertigste overleed, was ze de machtigste agent in Hollywood. Ze had de top bereikt en de talloze mannen en de paar vrouwen die haar waren voorgegaan achter zich gelaten – in elk geval voor dat moment. Maar door dat moment vast te leggen, het te bevriezen in de tijd, zou ze de titel altijd behouden. En titels waren belangrijk voor Beanie. Ze goten de waarheid in beton, zelfs wanneer de waarheid twijfelachtig was, en ze hielden de legende in stand lang nadat die was verdwenen. Dus terwijl anderen in vergetelheid zouden raken, zou Beanies onfeilbaar getimede laatste adem haar daarvoor behoeden.

Bij Beanie draaide alles om timing.

‘Zo contracteer je de sterren,’ zei ze altijd. ‘Je houdt het kort, je komt ter zake, je laat ze lachen – maar niet te veel, nooit te veel – en dan maak je het af door iets te zeggen wat hun het idee geeft dat jij precies datgene bent wat ze nodig hebben, wat dat ook mag zijn.’ Beanie Rosen contracteerde een hoop sterren. Voor haar diensten streek ze tien procent van hun salaris en vijftig procent van hun populariteit op. Hoe meer sterren ze vastlegde, hoe populairder ze werd. En een poosje was Beanie de populairste van allemaal. Maar sterren, zelfs zonnen, branden een keer op. Het was dus zaak om hen te verlaten voordat zij jou konden verlaten.

‘In elk geval is ze op het hoogtepunt gegaan,’ zei de onbekende vrouw die Moze Goff om vijf uur ’s ochtends had gebeld, toen hij net in bed lag na een nachtvluicht. De zevenendertigjarige Goff, een belangrijke agent uit New York die door velen als minstens zo machtig en zeker zo slim werd beschouwd als Beanie Rosen, ging verbijsterd rechtop zitten in bed. Met de slanke zwarte hoorn tegen zijn oor gedrukt hoorde hij een stem die hem

vertelde dat Beanie Rosen dóód was. Hield iemand hem voor de gek? Was dit een zieke grap? Normaal gesproken liet hij zijn huisknecht opnemen, of zijn antwoordapparaat, maar het aanhoudende gerinkel op dit ongebruikelijke tijdstip was zo dringend overgekomen dat het hem beter had geleken om het zelf te doen.

‘Wie heb ik in vredesnaam aan de lijn?’ Hij zocht naar een Gitane, zijn lievelingssigaret, maar ontdekte dat zijn knipperlichtminnaar het pakje had vervangen door een rolletje pepermunt, in een stompzinnige poging hem van het roken af te krijgen. ‘Halloooo?’ zei hij geïrriteerd.

‘Ja, sorry,’ zei de beverige stem tussen het snikken door. ‘Je spreekt met Ella. Gaddy. Ik wilde je niet wakker maken, maar het leek me beter als ik je zou bellen dan Mercedes Khan. Ik bedoel, dat leek me ongemakkelijk.’

‘Wie?’ vroeg hij, terwijl hij probeerde de slaap uit zijn hoofd te verdrijven.

‘Mercedes Khan. Zij belde mij. Zo heb ik het gehoord. Beanies moeder heeft Mercedes gebeld en haar gevraagd om mensen op de hoogte te brengen.’ De ironie ontging Moze niet. Mercedes Khan was getrouwd met het hoofd van de Sylvan Light Agency, en Moze had geen contact meer met haar gehad sinds hij daar was weggegaan. En zelfs toen hij er nog werkte, had hij haar maar zelden gesproken, omdat Beanie een bloedhekel aan haar had.

Ooit waren ze kamergenoten geweest – Beanie, Mercedes en Ella. Drie solidaire meiden die samen aan hun carrière werkten, zoiets. Maar Mercedes had Beanie gebruikt en vervolgens geprobeerd om haar kapot te maken, tenminste, zo herinnerde Moze het zich. Dus dat zij de boodschapper van Beanies overlijden was, kwam hem voor als een of andere kosmische grap.

Ella zag het duidelijk niet zo. ‘Overmorgen houdt Mercedes een kleine bijeenkomst in het huis in Stone Canyon, en ze wilde dat ik jou vroeg of je ernaartoe zou willen vliegen. We zouden met z’n allen kunnen gaan. Dat zou Beanie fijn hebben gevonden.’

Dat zou ze helemaal niet fijn hebben gevonden, dacht Moze, terwijl hij door zijn flat in Greenwich Village naar zijn dakterras liep, hoog boven de stad. Beanie haatte Mercedes. En jij haatte Beanie. Dat heb je me tenminste gisteren nog verteld.

Natuurlijk zei hij dat niet hardop. Niet tegen Ella. Hij wilde haar niet tegen zich in het harnas jagen. Ze was een belangrijke manager die hem belangrijke cliënten zou bezorgen.

Dat had ze hem althans vierentwintig uur eerder beloofd toen ze Moze had bezworen dat haar vriendschap met Beanie onherstelbaar beschadigd was. 'Ik werk nooit meer met haar,' had ze verklaard, en nu hing ze snikkend aan de telefoon omdat ze nooit meer met haar zou kunnen werken.

Heel even vroeg hij zich af of Ella Beanie had vermoord. Tenslotte was ze laaiend geweest, en ze was bepaald niet scheutig met details. Zou ze het uit woede kunnen hebben gedaan, of uit wraakzucht of afgunst? Natuurlijk was het een idiote gedachte, maar wanneer alles idioot is, is niets idioot. Dat zei Beanie altijd.

Onder hem lag de stad nog te slapen.

Jezus, dit slaat nergens op, dacht hij, woelend door zijn korte krullende haar. Beanie was nog zo jong, en al was ze niet het toonbeeld van gezond geweest, sterk was ze wel. Dat nam hij tenminste aan, hoewel hij haar al bijna een jaar niet had gezien. Hij had wel over haar gehoord, haar aanwezigheid gevoeld. Ze was uitermate zichtbaar in het wereldje, een legende die tegelijk met haar schommelende tailleomvang groeide en kromp en weer groeide. Er werden altijd grappen en hatelijke opmerkingen over haar gemaakt. Maar dat krijg je als je alles en iedereen manipuleert om lid te worden van een club waar ze niet op je zitten te wachten.

En nu was ze dood.

Hij kon het maar nauwelijks bevatten. Ooit had hij van haar gehouden. Of misschien ook niet. Hij wist het niet meer. Misschien had hij helemaal het recht niet om over haar te oordelen. Of het nu door brute kracht was, door manipulatie of gewoon per toeval, Beanie Rosen had de regels voor vrouwen veranderd, en dankzij haar hadden Ella Gaddy en Mercedes Baxter Khan haar kunnen volgen. Deze vrouwen, gedreven door moeders die meer wilden in een tijd waarin ze minder kregen, kenden geen andere weg. Hun achtergrond was even uniek als hun talent; en hun hartstochtelijke verlangen om gehoord te worden was even krachtig als hun woede om het feit dat hun het zwijgen werd opgelegd. Ze weigerden genoeg te nemen met minder in een wereld waarin minder van je werd verwacht, en ze waren op elkaars schouders geklommen, hun nek rekkend om beter zicht te hebben op het verankerde patriarchaat dat hun jarenlang de weg had versperd.

Ze waren noch feministen, noch activisten; ze wilden gewoon meedoen.

Hun verhaal ging over overleven, over vriendschap en verraad. Over fuck you zeggen in plaats van dank je wel, voor jezelf opkomen als je wordt overgeslagen, je hakken in het zand zetten als iemand je weg wil hebben. Het ging ook over vrouwen die soms veranderden in de monsters waar ze tegen hadden gevochten.

Maar het was allemaal begonnen met Beanie.

Waar zouden de anderen zijn zonder haar?

We wonen in Arleta

BEANIE ROSEN

Ijسدweilend van postcode naar postcode

1961

Beanie Rosen werd in 1961 in New York City geboren. Haar oorspronkelijke naam was Bertha Rosenswag, maar net als al het andere aan haar werd die naam geïjdsweild. Dat was haar woord. Ze had het bedacht toen ze tien jaar oud was en een dwelmachine zag die het ijs polijstte tot het glad en perfect was.

Dat is mijn leven, dacht ze vele jaren later, ijs dat wordt gepolijst, als botox. Perfect geschikt voor Hollywood.

Tenslotte waren ze beeldvormers, en het eerste beeld dat ze hadden hervormd was dat van zichzelf.

Of dat hadden hun moeders gedaan.

Het ijسدweilen was een techniek die Beanie had geleerd van haar moeder Miriam, die de waarheid had geïjdsweild tot hij in haar realiteit paste.

Zo overleefde ze teleurstelling.

Miriam Cantor trouwde in 1957 met Harry Rosenswag, Beanies vader. Hij kwam uit een rijke familie, en Miriam ging ervan uit dat Harry op een gegeven moment zijn aandeel zou erven. Dus toen Harry's vader in 1959 overleed en het grootste deel van zijn vermogen aan Harry's twee oudere broers naliet, was Miriam furieus.

'Ze moeten jou je aandeel geven,' brulde ze.

'We redden ons prima,' was zijn reactie.

'Je bent zwak,' schreeuwde ze.

'Jij bent wreed,' zei hij.

Ze hadden allebei gelijk.

Ze maakten ruzie. Vaak. Voornamelijk over geld.

Miriam wilde dat Harry zijn poot stijf zou houden, maar in plaats daarvan accepteerde hij een baan als verzekeringsadviseur in Californië, waar ze hun sporen wisten door hun namen te ijsdweilen. De Rosenswags werden de Rosens, hun dochter Bertha werd Bernice, Bernice werd Beanie, en Miriam keek nooit meer achterom.

Dat beweerde ze tenminste. Maar de realiteit was dat Miriam altijd achterom keek. Erger nog, ze hield de stand bij.

Ze waren verhuisd naar Pacoima, een voorstad op drie kwartier rijden van Los Angeles, waar ex-GI's en hun gezinnen zich een huis konden veroorloven. Beanies vader vond dat ze het goed voor elkaar hadden. Haar moeder vond dat ze stilstonden. Maar Beanie vond het een paradijs. Er waren sinaasappelbomen en citroenbomen en grote velden die leegstaande percelen werden genoemd. Jonge palmboompjes werden naast babyboomers geplant, en allebei probeerden ze in onbekende aarde te wortelen en die voor zichzelf op te eisen.

Het was aardig, maar het was niet Arleta.

Arleta was een chique wijk die een paar kilometer dichter bij Ventura Boulevard lag. Ventura was de grote scheidslijn: de grens tussen wat Miriam had en wat Miriam wilde. En als je ten zuiden van de Boulevard in de Hills woonde, tja, jezus, dan had je het gemaakt. Beanie hoorde haar moeder vaak fluisteren: 'Zij wonen in Sherman Oaks.' Er was iets ontzagwekkends aan Sherman Oaks of Encino. De huizen daar hadden zwembaden en centrale airconditioning en koele tegelvloeren met huishoudsters die de tegels op hun knieën poetsten.

De huishoudsters woonden in Pacoima.

'Als iemand ernaar vraagt,' zei haar moeder toen ze Beanie naar de scouting bracht, 'dan wonen we in Arleta.'

'Daar wonen we helemaal niet,' protesteerde Beanie.

'Jawel, Beanie.' Einde discussie.

En zo leerde ze niet alleen dat de plek waar ze woonde niet goed genoeg was, maar ook dat beeldvorming belangrijker was dan de waarheid.

'Ze weet toch dat we daar niet wonen? Ik bedoel, ze weet dat het een leugen is?' vroeg ze haar vader.

'Zij woont daar,' zei hij zacht.

Voor Miriam Rosenswag was het niet zozeer een leugen, maar meer een visioen dat Arleta een stap dichter bij haar waarheid bracht.

Ten zuiden van de Boulevard

Alles is beter in Encino.

1969

‘Ze hebben een inbouw,’ zei Miriam Rosen terwijl ze haar man en haar dochter een brochure liet zien van het chique zwembad bij de chique synagoge waar ze met alle geweld bij wilde. Ze zaten aan de eettafel, met voor zich een vitrinekastje waarin het kleine Lladro-peper-en-zoutstel glimmend, onaangestast en beschermd stond opgesteld; veilig in het zicht maar nooit gebruikt. Harry keek naar de folder, vol met jonge ambitieuze stellen die samen met hun kinderen zwommen, voorafgaand of na de dienst, genietend van het uitzicht ten zuiden van de Boulevard.

‘Waarom heeft een tempel een zwembad?’ vroeg Beanie. Ze bladerde door de folder en bekeek foto’s waarop een rabbijn glimlachende synagogegangers in feestjurken en driedelige pakken verwelkomde.

‘Omdat het meer is dan een tempel, het is een gemeenschap.’ Miriam liet foto’s zien waarop de jonge gezinnen naar lezingen luisteren, liefdadigheids-evenementen bijwoonden, picknickten en zwommen. ‘Zou jij daar niet willen zwemmen?’ vroeg ze, wijzend naar de duikplank en de ligstoelen en de enorme parasols die de gelovigen beschermden tegen al te overvloedig licht van de Heer.

Beanie knikte. Het was indrukwekkend. Een inbouw, wist ze, was iets wat was ontworpen door een architect, met tegels eromheen en een duikplank, terwijl een Doughboy, die je veel in Pacoima zag, een los plastic zwembad was dat je voor een appel en een ei bij elk goedkoop warenhuis kon krijgen.

‘Ik ben het zat dat Beanie moet zwemmen in kleuterbadjes en bidden in een kerk,’ zei Miriam tegen Harry. Dat laatste sloeg op de plaatselijke

Temple Ahavat Shalom, die de andere zes dagen van de week de Our Lady of Peace was. Miriam, die noch gelovig, noch religieus was, zag er geen been in om God te gebruiken om een discussie te beslechten. 'Hoelang kunnen we Hasjem ontsieren door de Heilige Schrift uit een gescheurde thora te lezen?' vroeg ze. Tegen Hasjem viel weinig in te brengen.

Tegen Miriam nog minder.

In mei 1969 ging Harry overstag. Ze zouden in Pacoima wonen, het Arleta noemen en het geloof belijden in Encino. Ten zuiden van de Boulevard.

Als Miriams geluk een ballon was, dan zou de Temple Beth Torah, met zijn ingebouwde zwembad en zijn gemeenschap van jonge welvarende mensen, die in de lucht houden. Koste wat kost.

Miriam kleepte zich zorgvuldig voor de viering van hun eerste Hoge Feestdag in de Temple Beth Torah. Het was Rosj Hasjana, en voor het entreegeld van vijftien dollar – gehoorzaam opgehoest door Harry – zouden ze na afloop een diner dansant bijwonen. Miriam wervelde rond in haar getailleerde paars met gele bloemenjurk om de ruisende onderrok én haar fenomenale figuur te tonen.

'Hoe zie ik eruit?' vroeg ze Beanie, terwijl ze kammetjes in haar golvende rode haar schoof.

'Perfect,' zei Beanie, die op het bed van haar moeder lag. De Rosens hadden twee bedden, van elkaar gescheiden door een nachtkastje en een flinke berg ontevredenheid. Beanie bestudeerde haar moeder, die, het moest gezegd, een schoonheid was op haar eenendertigste. Haar huid, die ze zorgvuldig uit de zon hield, was perfect en leliewit, en haar blauwgroene ogen contrasteerden met haar rode haar, zodat ze een beetje op Maureen O'Hara leek. Dat zei Harry tenminste.

Maar dan mooier, dacht Beanie.

Harry zag er al even knap uit in zijn double-breasted pak met stropdas. Zijn zwarte haar, uit zijn gezicht gestreken met Brylcreem, leek wel glad, net gepoetst leer.

'Je ziet eruit als William Holden,' zei Beanie, die haar moeder een keer zo iets had horen zeggen. En als Miriam het had gezegd, was het een onbetwistbaar feit.

Zoals Arleta.

Na de dienst hing iedereen rond buiten de synagoge, wachtend tot het

diner dansant zou beginnen. Er hingen flonkerende lichtjes onder een preeel, en daarnaast stond een overkapping met buffettafels eronder.

Harry zag Allen Steinway, eigenaar van een schoenwinkelketen, bij de geluidsinstallatie staan. 'Ik ben zo terug,' zei hij tegen Miriam.

Ze greep zijn arm vast. 'Zet me niet voor gek, Harry.' Ze wist dat hij zou proberen om Steinway een verzekering aan te smeren, en ze bracht hem in herinnering dat de man niet in verzekeringen geloofde. 'Hij heeft je al afgewezen op mitswadag,' voegde ze er nog aan toe, maar Harry was al buiten gehoorsafstand.

'Verdorie,' siste ze woedend. 'Het is al erg genoeg dat hij verzekeringen verkoopt, maar niet hier. Niet bij iemand die zo belangrijk is als Mr Steinway.'

Beanie, die niet zeker wist of Miriam het tegen zichzelf of tegen haar had, begreep niet wat die Steinway zo bijzonder maakte. Tenslotte waren ze allebei verkopers, alleen verkocht de een schoenen en de ander verzekeringen.

Miriam keek haar achtjarige dochter zuchtend aan. 'Mr Steinway,' zei ze, en ze nam een trekje van de Viceroy-sigaret die ze zojuist had opgestoken om haar zenuwen tot bedaren te brengen, 'is de baas.'

Ze hoefde Beanie niet uit te leggen dat haar vader dat niet was. Dat had ze vaak genoeg gehoord tijdens de ruzies tussen haar ouders. Toch zag het er vriendelijk uit, in elk geval van een afstandje, alsof Mr Steinway een prettig onderonsje had met haar vader. Ze spraken zeker twintig minuten met elkaar voordat Beanies moeder, nerveus en bezorgd, haar erop afstuurde.

'Mama zegt dat het tijd is om te eten,' kondigde Beanie aan.

Haar vader sloeg zijn arm om haar heen en vervolgde zijn verhaal, van een afstandje gadegeslagen door een nerveuze Miriam. Ten slotte, na nog vijftien uiterst pijnlijke minuten, liep Harry met Steinway en Beanie terug naar de tafels.

'Ik hoop dat hij u niet de oren van het hoofd heeft gekletst,' zei Miriam tegen Steinway om de spanning weg te nemen uit een naar haar idee ongemakkelijke situatie.

'Helemaal niet,' zei Steinway, terwijl hij Harry de hand schudde. 'Uw man is een uitstekende verkoper.'

Toen Steinway was weggelopen, keerde Miriam zich verbijsterd naar haar man toe, die zijn arm om haar heen sloeg en fluisterde: 'Platina, schatje.'

‘Wat?’ vroeg Miriam, die de enorme betekenis van de fluistering nauwelijks kon bevatten. Had Harry, haar Harry, zojuist een platina polis verkocht?

Zelfs Beanie wist hoe groot dit was. Niemand kocht platina. Ooit. Haar vader zou op het schild worden gehesen, de MetLife-nieuwsbrief zou over hem schrijven, en misschien zou hij zelfs opslag krijgen. Ze keek van haar moeder naar haar vader. Ze zweefden allebei in een soort platina zevende hemel terwijl Frankie Valli’s ‘You’re Just Too Good to Be True’ door de luidsprekers schalde.

‘Dans met me, knapperd,’ zei haar moeder, terwijl ze onder de flonkerende lichtjes zweefden. Voor heel even was haar vader genoeg. Zij was genoeg. En de wereld was goed.

‘Hoe heb je Mr Steinway zover gekregen dat hij het platinapakket kocht?’ vroeg Beanie een paar avonden later. Haar vader en zij liepen hand in hand naar het leegstaande perceel om de hoek. Het terrein, een baken in de buurt, was maanden eerder aangekocht door een supermarkt, en nu verrees er een stalen skelet tussen het onkruid. Ze gingen er allebei graag naartoe, ieder om een andere reden: haar vader om de vooruitgang te inspecteren, Beanie om eer te betonen. Dit was háár perceel. En nu was het weg. Of dat zou het binnenkort zijn.

Ze kon de futiliteit ervan nauwelijks bevatten; dat het eerst bestond, en toen – poef – zonder ceremonie of sentiment werd weggevaagd, veranderd in iets wat steriel en levenloos was.

HIER KOMT SAFEWAY, las ze van het net geschilderde bord dat bevestigde dat alles waar ze van had gehouden binnenkort zou verdwijnen. Het maakte haar immens verdrietig. Het ging niet per se om het leegstaande perceel, of zelfs de bomen, die, zo hoopte ze, naar een betere plek zouden verhuizen, eentje waar ze niet gedachteloos zouden worden vervangen. Het was het idee van het leegstaande perceel. Het idee ervan had haar op de een of andere manier troost geboden. En binnenkort zou dat idee zijn verdwenen.

Beanie klampte zich vast aan ideeën. Ze beschermde haar wanneer de realiteit dat niet deed. Zoals doen alsof je ouders had die elkaar niet de tent uit vochten.

Ze trok aan haar asblonde haar tot haar vlechten, die ochtend zorgvuldig aangebracht door haar moeder, los begonnen te raken. Ze moest aan iets anders denken dan de nabije toekomst van het onbebouwde perceel.

‘Hoe heb je een man die helemaal geen verzekering wilde een platina polis verkocht?’ vroeg ze opnieuw.

‘Door niet te proberen iets te verkopen,’ zei haar vader. Vervolgens legde hij uit dat Mr Steinway geen verzekering had gekocht, maar Harry Rosen.

‘Snap je?’ vroeg hij. ‘Ze kopen jóú.’ Hij voegde eraan toe: ‘Mensen moeten de persoon achter de verkoop zien en waarderen. Begrijp je wat ik bedoel?’

Ze dacht erover na en knikte langzaam. Het klonk logisch. Op een bepaalde manier. Als mensen denken dat je op eigen gewin uit bent, worden ze misschien achterdochtig. Wat wil die persoon van mij, vragen ze zich wellicht af. Maar als ze je leren kennen en je aardig vinden, dan luisteren ze misschien beter naar je en vertrouwen ze erop dat ze iets hebben aan wat je zegt. Tenslotte was het Beanies vader die Mr Steinway een plezier deed. Alleen kon Mr Steinway dat niet zien tot hij wist wie Harry Rosen was. Ze keek met een mengeling van nieuwsgierigheid en trots naar haar vader en schoof haar hand in de zijne.

Ze was gek op de handen van haar vader. Ze waren sterk en glad en gaven haar een veilig gevoel, terwijl de rest van de wereld dat niet deed. Ze zaten naast elkaar onder de enige overgebleven sinaasappelboom in een hoek van het perceel, waarvan Beanie hoopte dat hij op de een of andere manier zou blijven staan.

Haar vader plukte een sinaasappel en begon die te schillen. ‘Er is een geheim waarmee je mensen kunt overhalen. Wil je weten wat dat is?’ vroeg hij samenzweerderig.

Ze knikte en wachtte af, opgetogen dat ze toegang zou krijgen tot een geheime club.

Hij boog zich naar haar toe. ‘Je moet je publiek kennen,’ zei hij. Hij legde uit dat hij elke keer wanneer hij iemand ontmoette, iets over die persoon probeerde te ontdekken. Wie die ander was, wat die ander wilde, of hij daarbij kon helpen, en zo ja, hoe. ‘Je moet oprecht willen helpen,’ vertelde hij haar, waarop hij een stuk sinaasappel in zijn mond stak. Kennelijk was dat de sleutel: authenticiteit.

‘Een goede verkoper,’ vervolgde hij, ‘is een fixer die met het product dat hij verkoopt probeert te voorzien in de behoefte van de ander, wat die behoefte ook is. Dus wanneer je nee te horen krijgt...’

‘Blijf je het proberen tot die nee een ja wordt?’ vroeg ze.

Hij knikte, en Beanie glimlachte. ‘Een nee is als een golf in de zee,’ vervolgde hij, terwijl Beanie visualiseerde dat ze met z’n tweeën voor de golven aan het strand van Zuma stonden. Hij hield haar hand vast, en samen bedachten ze hoe ze erdoor konden komen. ‘Soms word je omver gespoeld, toch?’ vroeg hij. Ze knikte. ‘Dus dan probeer je het weer,’ zei hij. ‘Elke keer dat het je niet lukt om door de golf te surfen, word je een betere zwemmer voor de volgende keer. Maar Bean...’ Hij keek indringend naar zijn dochter, die met grote ogen terug staarde. ‘Je moet leren om het verschil te zien tussen een harde nee en een misschien. Als er een opening is, al is het maar een kleintje, dan pak je die aan. Maar als de deur gesloten is, respecteer je dat en ga je verder. Het kan dat je golven tegenkomt die je beter kunt vermijden.’

Het was een les die Beanie nooit zou vergeten.

‘Wat je ook doet in het leven,’ zei haar vader, ‘je moet leren om zonder angst tegen de nee in te gaan, en als er een gaatje is, zet je door tot je een ja krijgt.’

Die avond, op dat ooit leegstaande perceel dat al snel zou veranderen in iets kunstmatigs met airconditioning, begreep Beanie dat nee soms betekent ‘probeer het opnieuw’. En in dat geval geef je niet op tot je een ja krijgt. En zo werd het lege perceel met die ene overgebleven citrusboom een plek waar Beanie haar dromen kon parkeren.

Schuine grappen en bourbon

ELLA JOY GADDY

Wat een prachtig... mutsje.
– Een vriendin bij het zien van baby Ella

1958-1967

Ella Joy Gaddy groeide op als de jongste dochter van Boo en Eve Lynn Knox Gaddy, een rijke conservatieve zuidelijke familie met sterke overtuigingen over recht en onrecht, goed en kwaad, zwart en wit.

Haar vader, Boo Gaddy, een beetje een lompe, joviale kerel, was hoofd van de op twee na grootste distilleerderij ten zuiden van de Mason-Dixon-lijn. Het bedrijf zorgde ervoor dat het gezin niets tekortkwam en stelde Boo in staat om zich daarnaast bezig te houden met zijn ware liefde: wedden op paarden. Hun boerderij, ruim tachtig hectare in de glooiende heuvels even buiten Lexington, Kentucky, was net als het bedrijf al generaties lang in de familie. Boo bestierde de boerderij en de distilleerderij met veel plezier, maar alle huishoudelijke taken, waaronder het opvoeden van hun drie kinderen, liet hij met evenveel plezier over aan zijn vrouw, die er uitgesproken meningen op na hield. Als gevierde ex-debutante uit Savannah geloofde Eve Lynn Knox Gaddy heilig in het handhaven van de fluwelen standaarden van het oude zuiden, waar manieren en decorum voor alles gingen.

En waar gescheiden gelijk wás.

Ze had haar man ontmoet tijdens een debutantenbal dat door haar vader, Clayton Knox, werd gegeven. ‘Wat wij nodig hebben,’ had Clayton verklaard, ‘is een feest waar de vrouwen er weer als vrouwen uitzien.’ Knox, die van mening was dat de maatschappij tijdens de Tweede Wereldoorlog op zijn kop was komen te staan, hoorde bij een kring van gelijkgestemde mannen die hun vrouwen graag achter het aanrecht zagen, mooi opgemaakt en

aangekleed. Hij begreep niets van een wereld waarin meisjes spieren en zelfvertrouwen kweekten en ervan overtuigd waren dat ze hetzelfde werk konden doen als mannen. Eve Lynn, zijn enige dochter, had hij dan ook zo opgevoed dat ze haar rol en haar plek kende, zodat haar kinderen die later ook zouden kennen.

Maar bij Eve Lynns jongste dochter Ella pakte dit anders uit. Ella, die zowel qua uiterlijk als karakter afweek van de anderen, was de jongste van drie kinderen. De oudste, Alice Lee, vijf jaar ouder dan Ella, was een blonde miniatuurversie van haar moeder. Als aanstaande bevallige debutante vergezelde ze haar moeder naar liefdadigheidslunches en dansoptredens, waarbij ze haar ruches en haar handschoenen droeg als symbolen van haar afkomst. Knox Gaddy, de mannelijke erfgenaam, tweeënhalf jaar ouder dan Ella, was ook blond, stil en gehoorzaam. Net als zijn oudste zus stelde hij nooit vragen over de regels en kwam hij er nooit tegen in opstand.

Ella had rood haar, sproeten, lange benen en een kort lontje. Ze was stoer en stoutmoedig, lawaaiig, wild en behept met een koppigheid die zich net als haar slordige bos krullen niet liet temmen.

‘Ze voelt zich veel te veel op haar gemak bij de boerenknechten,’ merkte Eve Lynn op tijdens een picknick ter ere van Onafhankelijkheidsdag, toen Ella, nog geen zeven jaar oud, een voorkeur aan de dag legde voor schuine grappen en Gaddy Bourbon.

‘Daar groeit ze nog wel overheen,’ zei Boo. Maar het tegenovergestelde gebeurde.

‘Moeder, ik zweer dat ze een kleine slet wordt,’ zei Alice Lee op haar veertiende tegen een verontruste Eve Lynn, die haar had gevraagd om toezicht te houden op haar jongere zus terwijl Boo en zij een poosje van huis waren.

Alice Lee had in het bijzonder opdracht gekregen om Ella naar twee uitjes te begeleiden. Het eerste, een picknick bij het meer met haar vierde klas, veranderde in een naaktfestijn toen Ella haar kleren uittrok en iedereen aanmoedigde om in zijn blootje te gaan zwemmen.

‘Er waren jongens bij,’ zei Alice Lee later tegen haar moeder, alsof die het nog niet duidelijk genoeg voor zich zag.

‘Ik hoop dat je niet tegen de leraren hebt gezegd dat het Ella’s idee was,’ zei Eve Lynn zorgelijk.

‘Dat was niet nodig,’ zei Alice Lee, waarop ze uitlegde dat ze allemaal hadden geprobeerd haar tegen te houden.

Eve Lynn knikte verdwaasd.

De andere sociale verplichting was het verjaardagsfeestje van Sue Anne Peabody, de dochter van een van de oudste en meest conservatieve families in het zuiden. Ook dat draaide op een ramp uit.

‘Waren er mensen naakt?’ vroeg Eve Lynn aan haar oudste dochter, met een stem die nauwelijks luider was dan een fluistering.

Alice Lee schudde haar hoofd. ‘Tien minuten nadat ik haar had afgezet, is ze weer weggegaan,’ zei ze, en ze vertelde dat Ella had gedaan alsof ze zich niet lekker voelde, naar huis was gegaan en de hele dag met Harlan en zijn neef Darnell op het meer had doorgebracht. Harlan was de zoon van Essie en James, de kokkin en de terreinbeheerder, en Darnell was hun achttienjarige neefje. Hij was zijn beide ouders verloren en bracht de zomers en vakanties vaak door op de boerderij van de Gaddy’s.

Dit was op zich nog niet alarmerend, tot Alice Lee vervolgde: ‘Er gaan geruchten dat Ella graag doktertje speelt, of liever gezegd patiënt, met de jongens.’ Fluisterend voegde ze eraan toe: ‘En Darnell is eerstejaars geneeskunde aan Howard University, dus tel één en één zelf maar bij elkaar op, moeder.’